

Druhá kapitola

Studený dážď jemný ako hmla prichádzal od vyhasnutých sopiek, ktoré obkolesovali rozľahlú rovinu v samom srdci krajiny. Diaľnica viedla okolo sivej konurbácie Clermont-Ferrand, bytové domy a továrne stúpali do svahov na severnom okraji a mizli v hmle ako fatamorgány industriálnej púšte. Práve tu, dosť nepochopiteľne, sídlil výrobca pneumatík Michelin, ktorý vydával svetovo najprestížnejšieho sprievodcu dobrým stravovaním. Od roku 1933 udeľuje *Guide Michelin* francúzskym reštauráciám jednu, dve, alebo tri hviezdičky.

Enzo zišiel z A72, ktorá pokračovala na východ k Saint-Etienne, a zabočil na juh k Thiers, jednému z piatich najväčších miest departementu Puy-de-Dôme. Prastaré *cités* založené v pätnástom storočí bolo centrom nožiarskeho priemyslu vo Francúzsku a domovom slávneho noža thiers. Stierače rozmazávali výhľad na mesto, ktoré sa pomaly vynáralo z hmly a dažďa, rozosiata na strmom sopečnom úbočí až k zubatému vrcholcu. Zo svahu vyrastali zhluky špinavobielych a ružových domov, na jednej strane so štyrmi podlažiami, na druhej iba s dvomi. Cesta sa z úpätia kopca vinula pomedzi ne, zjavovali sa okná a balkóny ako pukliny a rímasy v stene rokliny.

Úzke ulice zahýbali dolava a doprava, nahor a dolu, a všetky viedli do tienistého centra stredovekého mesta, kde stáročné konzolové domy previsali ponad dláždené námestia.

Ako sa blížil k vrcholu kopca, otvorila sa pred ním plošina obohnaná zábradlím s dych berúcim výhľadom na koberec červených škridlových striech v údolí. Na protihlej strane tiesňavy, ktorá sa vrezávala hlboko do svahu, stáli domy prichytené medzi stromami o skalu v povážlivých uhloch. Enzo našiel miesto pre svoj milovaný a zablatený Citroën 2CV a prešiel popri škaredej modernej budove *Hôtel de Ville*. Pri chodníku pozdĺžne parkovali policajné autá.

Policajný zbor sídlil na druhej strane námestia vedľa *Café Central* v peknej žltobielej murovanej budove s červeným vzorom. Enzo vybehol po krátkom schodisku a cez vysoký klenutý priechod vstúpil do prijímacej haly. Policajt v strednom veku za pultom mal na sebe tmavomodrý pulóver s bielym lampasom navrchu rukávov a na prsiach. Zdvihol zrak. Čokoľvek čakal, určite to nebol vysoký Škót s chvostom v širokých nohavičiach, vibramkách, hnedej bunde a s veľkou plátennou brašnou prevesenou cez plece. Zvedavo nadvihol obočie a Enzo sa naňho široko usmial.

„Hľadám žandárku Dominique Chazalovú.“

Zvedavosť nahradilo mierne podozrenie. „Ale nehovorte.“

„Hovorím.“

„A koho mám ohlásiť, že sa po nej pýta?“

„Enzo Macleod.“

Policajt dlho váhal, akoby sa musel najprv stotožniť s tým, že jeho úlohou nie je ľudí komandovať, ale im v prvom rade slúžiť. Potom sa obrátil a zmizol v dverách za sebou. Netrvalo ani minútu, keď sa dvere znovu otvorili a vynorila sa z nich mladá žena v uniforme s veľkými očami a privetivým úsmevom. PodalaENZovi ruku ponad pult.

„Monsieur Macleod.“

Enzo prikývol a v duchu žasol, aký má policajтка vrelý a pevný stisk.

„Už som vás očakávala.“

Enzo šiel v aute za jej modrou dodávkou po ceste D906 k Vichy, kde za nacistickej okupácie sídlila kolaborantská vláda maršala Pé-

taina. Niekoľko kilometrov za Thiers zabočili na východ k malej dedine Saint-Pierre, hŕstke domov zoskupených okolo zhovievavého kostola z hrdzavookrového kameňa, ktorý ťažili v blízkosti. Dedina sa krčila v údolí medzi dvomi ozrutnými sopečnými útesmi a hneď za ňou sa stáčala doprava súkromná cesta, na ktorú sa vchádzalo pomedzi dva kamenné bloky, oba s monogramom MF vyrytým do sivej mramorovej dosky.

Cesta ďalej stúpala cez borovicový les, temnejúci sa po oboch stranách. Po niekoľko sto metroch Dominique zahla na parkovisko z ujazdenej zeme, odkiaľ viedol turistický chodník pomedzi stromy. Policajtká už bola vonku z auta a stála pri vstupe naň, kým Enzo stihol vystúpiť. „Auberge Fraysse je na konci chodníka, asi kilometer hore brehom. Marc tadeto každý deň poobede behával. Prišiel po ceste až sem a zabočil cez les k náhornej plošine.“

Enzo buchol dverami auta a zahľadel sa do šera. „A tou istou cestou sa vracal?“

„Nie, chodník vedie okolo plošiny a z juhu potom klesá k hlavnej ceste. Takže keď sa dostal späť sem, pokračoval hore k *auberge*.“

„Hotel s reštauráciou zdedil po rodičoch, však?“

„Áno, on a jeho brat Guy. Ale Guy sa zapojil do rodinného podniku, až keď Marc získal tretiu hviezdu.“

Enzo ukázal posunkom na medzeru v stromoch. „Tak ma tam zaveďte.“

Cesta bola strmá a náročná, chôdzu po nerovnom teréne komplikovali výmole a korene pod vrstvou borovicového ihličia. Enzo si nevedel predstaviť, že by tadiaľ niekto utekal. Po niekoľkých desiatkach metrov mal už jazyk na brade. Pozrel pred seba na Dominique, ktorá bez zaváhania kráčala vpred. Bola štíhla, hádal jej čosi po tridsiatke a to, ako sa hojdala v bokoch a striedavo napínala svaly na zadku, mu pomáhalo preniesť sa cez vekom znížený prah bolesti. Iba pri pohľade na pištoľ v puzdre zavesenú na bielom koženom opasku trochu zvažnel. Pred ženami so zbraňou sa treba mať na pozore.

Dážď ustal, no medzi stromami ešte viseli franforce hmly ako dym, zatiaľ čo voda kvapkala z milióna ihličiek a presakovala im cez

oblečenie. Keď napokon vyšli z lesa, Dominique, ľahko zadýchaná, zastala a obrátila sa k nemu. Enzo, červený v tvári a fučiac, sa vliekol niekoľko metrov za ňou.

„Chcete si odpočinúť?“

„Nie, to je v pohode,“ zaklamal. Potom nenútene dodal: „Je to ešte ďaleko?“

„Sme asi v tretine.“

Div sa nezložil. Nasadil úsmev. „Tak sa nezdržujme.“ V duchu zahrešil nad svojím tvrdohlavým mužským egom, ktoré odmietalo priznať, že už nie je najmladší.

Trvalo im ďalších pätnásť minút, kým dorazili do cieľa, a Enzo vi ďalších niekoľko, kým sa spamätal. Stál a nohou sa opieral o kameň, na ktorom pred siedmimi rokmi, keď Dominique prvý raz prišla na miesto činu, sedela vdova po Marcovi Frayssovi. Tlmil zrýchlený dych a pritom sa rozhliadal okolo seba. *Buron* čiastočne zakrýval oblak, ktorý ležal na náhornej plošine. Vietor vanúci vo vysokej mokrej tráve rozháňal hmlu do vírov a chuchvalcov. Enzo blúdil zrakom po polorozpadnutej budove. „Čo je to za miesto?“

„*Buron*. Farmári tu žili s rodinami od júna do septembra, aby sa dobytok mohol napásť letnej trávy na náhornej plošine. Nájdete ich po celom Auvergne.“

Enzo prikývol. „V Škótsku ich voláme *shielings*. Ale je to to isté.“ Vstal. O okolnostiach vraždy viackrát čítal v Raffinovej knihe, ale chcel si ich vypočúť aj od mladej policajtky. Napokon, Dominique Chazalová bola na mieste činu prvá. „Dominique, povedzte mi, čo ste tu videli, keď ste prišli.“ Bedlivo počúval rozprávanie o udalostiach toho pochmúrneho februárového popoludnia roku 2003. Novinárske autá zaparkované na úpätí vrchu. Guy Fraysse a vdova po Marcovi čakajúci v *burone*. Telo ležiace v kaluži vnútri, voda sfarbená od krvi.

Sledoval sústredený výraz v jej tvári, keď sa usilovala vybaviť si každý detail. A pritom sa neubrnil myšlienke, že hoci to nie je vyslovene pekná tvár, v svojej jednoduchosti a bez akéhokoľvek líčenia pôsobí prítlačivo. Zo srdečných hnedých očí vyžaroval hlboký pokoj.

PETER MAY
TAJOMSTVO
TRETEJ HVIEZDY

Z anglického originálu *Blowback*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quercus, Londýn 2014,
preložil Milan Kopecký

Vyšlo vo vydavateľstve Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 962

Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová

Jazyková úprava Peter Mitter

Technická redaktorka Jana Urbanová

Obálku navrhla Tereza Kráľová

Grafická úprava a sadzba štúdio Visualist

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Ljndeni